

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoSr/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1516897472
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1516897472.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobkyne: H. F., Q.. XX.XX.XXXX, U. XXX, XXX XX U., zastúpenej: JUDR. Veronika Slašťanová, PhD. - advokátka, so sídlom Zelená 2, Bratislava, proti žalovanému: S., Y..N..K., F. XXX/XX, XXX XX T. N.G.- U., Z.: XX XXX XXX, zastúpenému: JUDr. Peter Bartoš, advokát, so sídlom Kollárovo námestie 9, 811 06 Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 17. júna 2020, č. k. 56Csr/1/2016 - 416, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovaný má proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku Rozhodcovského súdu Royal Development so sídlom Suľany 243, 951 25 Hruboňovo, sp. zn.: RD/78/2015 zo dňa 24.07.2015, a žalovanému vo vzťahu k žalobkyňi priznal plnú náhradu trov konania. Skutkový stav, zistený vykonaným dokazovaním, po právnej stránke posúdil podľa § 1 ods. 2, 40 ods.1 - 4, § 41 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, v časovej verzii platnej od 1.1.2015, v spojení s ust § 135a/ ods. 1 Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Konštatoval, že žalobkyňa žiada zrušiť rozhodcovský rozsudok z dôvodov, že podľa jej názoru nesprávne posúdenie skutkového stavu, t.j. žiadala meritórny prieskum rozhodcovského rozsudku, a z dôvodu neexistencie rozhodcovskej zmluvy. K dôvodom žaloby uviedla, že v období od 21.03.2012 - 07.11.2012 bol spoločníkom dlžníka občan Nemeckej republiky N. H. Q. a konateľom od 05.03.2012 - 05.10.2012. Z uvedeného dôvodu sa vylučuje v rozsudku tvrdý fiktívny predaj spoločnosti TenDix s.r.o. s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti za likvidáciu a záväzky, čo nebolo nijako preukázané. Súčasne uviedla, že konateľkou spoločnosti TenDix s.r.o. (dlžník) bola len v období od 04.10.2013 - 08.01.2014, pričom v období od 12.04.2011 - 24.03.2014 spoločnosť zastupoval a v jeho mene samostatne konal aj prokurista Ivan Vizváry. S poukazom na uvedené žalobkyňa mala za to, že v rozhodcovskom konaní nebolo žalobcom preukázané, že žalobkyňa nevykonávala svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou, a preto nie je možné domáhať sa voči nej náhrady škody. Z uvedených dôvodov sa domáhala požadovaného určenia. Poukázal na to, že inštitút žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku nemôže slúžiť ako opravný prostriedok proti rozhodcovskému rozsudku. Všeobecným súdom sa umožňuje do rozhodcovského konania zasahovať iba v tých úzko vymedzených prípadoch, ktoré stanovuje Zákon o rozhodcovskom konaní. Samotné vecno-právne posúdenie sporu rozhodcovským súdom a vecná správnosť tohto rozhodnutia z hľadiska posúdenia sporu podľa hmotného práva nemôže tvoriť relevantné dôvody napadnutia rozhodcovského konania. Všetky námietky musia byť nevyhnutne procesného charakteru, musia sa teda týkať postupu rozhodcovského

súdu pri prejednávaní sporu a nie správnosť skutkových alebo právnych záverov rozhodcovského súdu. Vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu v uznesení sp.zn. 8CoSr/1/2018 z 15.01.2019 mal za ustálené, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná v zákonnej lehote podľa ust. § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní v platnom znení, v zmysle ktorého, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku je možné podať v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Posudzoval tak v ďalšom konaní zákonné dôvody potrebné na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Stotožnil sa s tvrdením zástupcu žalovaného, že medzi sporovými stranami došlo k uzavretiu platnej rozhodcovskej zmluvy, a to v súlade s ust. § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 z. z., nakoľko v danom prípade sa jedná nesporne o inú zmenu v osobe dlžníka vo vzťahu k žalovanému (v tomto konaní žalobkyňa), na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva. Mal preto za to, že bolo jednoznačne preukázané, že účastníci obchodného vzťahu mali uzatvorenú rozhodcovskú zmluvu a táto platila i v konaní, v ktorom žalovaný žaloval žalobcu o náhradu škody. V tejto súvislosti poukázal na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu. V rozhodcovskom konaní vydaný rozsudok má teda taký dôsledok, že s ním po právoplatnosti a vykonateľnosti sa musí nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je možné, aby súd zasahoval do skutkového a právneho stavu ustáleného v rozhodcovskom konaní. Žalobkyňa v procesnom postavení žalovanej v rozhodcovskom konaní nenamietala neexistenciu rozhodcovskej zmluvy a ďalšie dôvody. Žalobkyňa v rozhodcovskom konaní doručila rozhodcovi písomné vyjadrenie, ktoré nie je možné kvalifikovať ako žalobnú odpoveď podľa ust. § 18 ods. 4 o Zákona o rozhodcovskom konaní. Z obsahu písomného vyjadrenia žalobkyne nevyplývalo, že sa vyjadrila ku všetkým skutočnostiam a návrhom uvedeným v žalobe a nevzniesla žiadne návrhy. Z obsahu rozhodcovského spisu sp. zn. RD/78/2015 je nesporné, že najskôr bola rozhodcovským rozsudkom rozhodnutá obchodná vec účastníkov v konaní sp. zn. RD/60/2015. Týmto rozhodcovským rozsudkom rozhodcovský súd rozhodol o existencii pohľadávky a jej výške, o existencii rozhodcovskej zmluvy. Tento rozsudok nebol napadnutý. Následne bola odvodzovaná právomoc rozhodcovského súdu aj voči konateľovi spoločnosti v rozhodcovskom konaní o náhradu škody sp. zn. RD/78/2015, ktorého zrušenia sa žalobkyňa v tomto súdnom konaní domáha. V rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/78/2015 už nebolo predmetom dokazovania existencia rozhodcovskej zmluvy a ani výška náhrady škody, tieto boli rozhodnuté v konaní sp. zn. RD/60/2015. Mal za to, že rozhodcovské konanie sp. zn. RD/78/2015 nebolo spotrebiteľské rozhodcovské konanie, ale obchodný spor podľa § 135 a/ ods. 5 Občianskeho zákonníka v súlade so zákonom č. 244/2002 z. z. o rozhodcovskom konaní. S poukazom na ust. § 40 ods. 4 cit. zákona poukázal na to, že na dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. a) súd neprihliadne, ak ich účastník nenamietal v konaní pred rozhodcovským súdom v lehote na to ustanovenej, inak bez zbytočného odkladu. Hodnotením dôkazov dospel k záveru, že v danom prípade nie sú zákonné dôvody na vyhovieť žalobe. Žalobkyňa v rozhodcovskom konaní doručila rozhodcovi písomné vyjadrenie, ktoré nie je možné kvalifikovať ako žalobnú odpoveď. Z obsahu tohto písomného vyjadrenia žalobkyne nevyplýva, že sa vyjadrila ku všetkým skutočnostiam a návrhom uvedeným v žalobe a nevzniesla žiadne návrhy. Obsah tohto vyjadrenia nezodpovedá zákonným kritériám podľa ust. § 18 ods. 4 o Zákona o rozhodcovskom konaní. Na základe uvedeného žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/78/2015 zamietol. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 252 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zmeny tak, aby bolo jej žalobe vyhovieť z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že nesprávne skutkové zistenia prvoinštančného súdu sú založené na skutočnosti, že ich ani nie je možné relevantne z rozsudku zistiť, t.j. nie je z odôvodnenia rozsudku zrejmé, z akých zistených a preukázaných skutočností súd vychádzal. Od bodu 1 až po 15 odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňový súd rekapituluje priebeh konania, obsah žaloby, repliky dupliky a nadväzujúcich rozhodnutí, najmä odkazuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 15.01.2019, sp. zn. 8CoSr/1/2018. Bod 16 odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňový súd označuje ako "konajúci súd zistil nasledujúci skutkový stav", avšak z bodu 16 a nasledujúcich nie je zrejmé, či si tento skutkový stav prvostupňový súd aj osvojuje a z neho vychádza (má tento skutkový stav za preukázaný). V bodoch 16 až 33 odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňový súd opäť len opakuje tvrdenia žalobcu a žalovaného, resp. tvrdenia svedka - rozhodcu Ing. Miloša Valacha. Tento stranami v konaní (svedkom) tvrdený skutkový stav nie je ďalej súdom nikde vyhodnotený, teda nie je možné zistiť, či si súd osvojil tvrdenie H. F. ako žalobkyne. Až bod

34 a 35 odvolaním napadnutého rozsudku je označený ako "súd zistil" a takto zrejme (logicky) možno uviesť aj bod 35. V bode 35 odvolaním napadnutého rozsudku súd tvrdí, že: "Rozhodcovskému konaniu vedenému pod sp. zn. RD/78/2015 predchádzalo konanie vo veci sp. zn. RD/60/2015 vedené na Rozhodcovskom súde Royal Development, v ktorom spoločnosť S., Y..N..K.. nadobudla pohľadávku v sume 456 eur s príslušenstvom a trovami rozhodcovského konania. Predmet tejto pohľadávky zodpovedal sume 456 eur s príslušenstvom v zmysle faktúry č. 20133282 za prepravu tovaru. Predmetná škoda nezaplatením faktúry vznikla v období od 20.5.2010 do 7.2.2014 kedy bola žalobkyňa konateľkou spoločnosti TenDix." Súd v bode 35 v spojení s bodom 34 odvolaním napadnutého rozsudku zistil, že škoda judikovaná v rozhodcovskom rozsudku, ktorého zrušenie sa domáhame žalobou, vznikla ako nezaplatená faktúra judikovaná v predchádzajúcom rozhodcovskom konaní, o ktorom žalobkyňa H. F. vôbec nevedela. Má tak škodu tvoriť nezaplatená faktúra alebo nevykonalie exekučného titulu vzniknutého z predchádzajúceho rozhodcovského rozsudku RD/60/2015? Prvostupňový súd sa s touto otázkou nevysporiadal, zrejme ju pokladá za irelevantnú, škoda je vlastne nezaplatená faktúra a tá je vlastne totožná s nevykonalím exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku RD/60/2015). Uvedené skutkové zistenia (súd právne neargumentuje) pokladala za absurdné. Takto "zistený" skutkový stav pokladala za nepreskúmateľný, chaotický a najmä nesprávny, resp. stav, z ktorého nemožno vyvodiť logicky postupnosť skutkového deja danej právnej veci a uviesť tie tvrdenia žalobkyne, resp. žalobcu, z ktorých súd vychádzal. Navyše v bode 51 odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňový súd uvádza, že "som ako žalobkyňa v procesnom postavení žalovanej v rozhodcovskom konaní nenamietala neexistenciu rozhodcovskej zmluvy a ďalšie dôvody". Takéto skutkovo zistené tvrdenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, najmä pokiaľ ide o súdom uvedené body 19, 20 a 21 odvolaním napadnutého rozsudku a tam uvedené moje tvrdenia s odkazom na dôkazy v spise. Právne posúdenie veci prvostupňového súdu začína pri bode 36 napadnutého rozsudku. Avšak body 36 až 42 sú len citáciami zákonných ustanovení. V bode 42 odvolaním napadnutého rozsudku súd cituje aj ust. § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka. Tieto body tak netvorí vlastné právne posúdenie. Bod 43 odvolaním napadnutého rozsudku uvedený ako "zo zisteného skutkového stavu súd dospel k nasledovnému právnomu záveru", pričom ani tu nie je ďalej vyslovený právny názor prvostupňového súdu, ale len uvedený petit žalobkyne. Právnu argumentáciu netvorí ani bod 44 odvolaním napadnutého rozsudku a ani body 45 až 49 odvolaním napadnutého rozsudku, kde prvostupňový súd rekapituluje predchádzajúce konanie o nezmeškaní lehoty na podanie žaloby. O to prekvapujúce je, že na takto predchádzajúce body nadväzuje bod 50 odvolaním napadnutého rozsudku. Znamená to, že rozhodcovský súd/rozhodca môže založiť svoju právomoc v jednom rozhodcovskom konaní (RD/60/2015, S. v TenDix), o ktorom nemá vedomosť, teda ani nemôžem namietat pochybne založenú právomoc rozhodcovského súdu (odkazom na všeobecné obchodné či zasielateľské podmienky meniace sa v čase na internetovej stránke S. a pravdaže nepodpísané a neodsúhlasené TenDixom), ktorá je následne nevyvrátiteľná a platí automaticky na akékoľvek ďalšie spory medzi S. - žalovaným a inou treťou osobou (H. F. (RD/78/2015)? Tvorí tak jeden rozhodcovský rozsudok RD/60/2015 res iudicata pokiaľ ide o existenciu rozhodcovskej zmluvy medzi akýmkoľvek ďalšími osobami? Pevne verím, že odvolací súd tejto premise prvostupňového súdu neuverí a jednoducho ju vyvráti. Obdobne nepreskúmateľný a z hľadiska právnej argumentácie nepochopiteľný je aj bod 52 odvolaním napadnutého rozsudku. Žalobná odpoveď v rozhodcovskom konaní podľa § 18 ods. 4 o Zákona o rozhodcovskom konaní nie je nijak relevantná alebo nijak nevyvracia skutočnosť, že rozhodcovská zmluva medzi mnou a žalobcom existovala a že som ju navyše aj riadne nenamietala. V tomto konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku je neexistencia právomoci rozhodcovského súdu - rozhodcovskej zmluvy kľúčová a jedine podstatná. S odvolaním napadnutého rozsudku je zřejmé, že žalovaný nevie preukázať existenciu rozhodcovskej zmluvy medzi mnou a žalovaným podľa § 4 ods. 1 až 6 Zákona o rozhodcovskom konaní. Z bodu 19 odvolaním napadnutého rozsudku jasne vyplýva, že som "jasne oznámila, že sa žiadnemu rozhodcovskému konaniu nepodrobím a považujem ho za nezákonné, dokonca za konanie majúce znaky trestného činu". Na základe čoho prvostupňový súd zamietol môj žalobný dôvod a neexistencii právomoci rozhodcovského súdu - neexistencii akejkoľvek rozhodcovskej zmluvy, medzi mnou a žalovaným? Body 53 až 58 odvolaním napadnutého rozsudku majú dať odpoveď, resp. majú právny argumentmi racionálne a logicky s odkazom na správne ustanovenia právnych predpisov a dôkazy založené v spise (a pravdivé) odôvodniť existenciu právomoci rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní označenom ako RD/78/2015, S. Y..N..K.. proti H. F.. Body 53 a 54 odvolaním napadnutého rozsudku opakujú skutkové tvrdenia už uvedené v predchádzajúcich bodoch (existencia predchádzajúceho rozhodcovského konania medzi odlišnými účastníkmi a existencia odvolacieho rozsudku KS BA). Jedinú právnu argumentáciu tak predstavujú body 56 až 58 odvolaním napadnutého rozsudku. Hodnotiac vyššie

uvedené konštatujem, že spor medzi mnou ako žalobkyňou a žalovaným, nemohol byť sporom, na ktorý dopadá "§ 135 a/ ods. 5 Občianskeho zákonníka" a ani sporom na ktorý dopadá ust. § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka. Nemožnosť aplikovať § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka a význam (vecnú pôsobnosť) tohto ustanovenia podrobne rozoberám vo svojom záverečnom vyjadrení zo dňa 21.1.2020. Ďalej uvádzam, že dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku má byť A. § 40 ods. 1, písm. a) bod 1. - rozhodcovská zmluva nebola uzavretá, podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, B. § 40 ods. 1, písm. a) bod 4. - priebeh rozhodcovského konania bol v rozpore s ustanoveniami tohto zákona, a tieto skutočnosti mali zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci a C. § 40 ods. 1, písm. a) bod 4. - priebeh rozhodcovského konania bol v rozpore s ustanoveniami tohto zákona, a tieto skutočnosti mali zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci (viď moje záverečné vyjadrenie zo dňa 21.1.2020). Opačne ako prvostupňový súd uvádza v bode 57 odvolaním napadnutého rozsudku som v konaní pred rozhodcovským súdom jeho právomoc riadne namietala a túto si nemohol rozhodca založiť podľa žiadneho z ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní. Prvostupňový súd vôbec nezrejmlil, ako vyhodnotil moju námietku doručenu tak rozhodcovskému súdu ako aj samotnému rozhodcovi v znení "žiadnemu rozhodcovskému konaniu nepodrobím a považujem ho za nezákonné, dokonca za konanie majúce znaky trestného činu". Je nepravdivé tvrdenie uvedené v bode 58 odvolaním napadnutého rozsudku, že som v rozhodcovskom konaní doručila rozhodcovi písomné vyjadrenie, ktoré nie je možné kvalifikovať ako žalobnú odpoveď. Podľa Zákona o rozhodcovskom konaní postačilo namietat jedine nedostatok právomoci rozhodcovského súdu, čo som riadne vykonala. Nakoniec dala do pozornosti odvolacieho súdu ust. § 387 ods. 3 Civilného sporového poriadku: "Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní."

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol správne a plne v súlade so zákonom č. 244/2002 Z. z. a zaužívanou súdnou praxou všeobecných súdov a tiež s názorom Ústavného súdu SR. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol opakovane, a to už druhýkrát. Preto je nesporné, že súd prvej inštancie nenašiel v argumentoch žalobcu jedinú skutočnosť, pre ktorú by mal zrušiť nespotebitel'ský rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/78/2015. Nenašiel preto, lebo takýto argument žalobca nepredložil, nakoľko neexistuje. Zotrvál na svojom tvrdení, že žalobca zmeškal hmotnoprávnu lehotu aj samotného podania žaloby na Okresný súd Bratislava V a túto žalobu nepodal v súlade s § 40 ods. 1 a § 41 zákona č. 244/2002 Z. z. Žaloba žalobcu bola doručená na kauzálny príslušný Okresný súd Bratislava V z nepríslušného Okresného súdu Nitra až po uplynutí hmotnoprávnej lehoty 60 dní. Už len táto procesná skutočnosť mala viesť k tomu, aby súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol pre zmeškanie podania. K uvedenému existuje rozsiahla judikatúra Najvyššieho súdu SR (Uznesenie NS SR sp. zn. 2 Cdo 228/2013 zo dňa 1.10.2013) a odvolacích súdov (Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/261/2012 zo dňa 31.10.2012, Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/309/2013 zo dňa 25.07.2013), ktorá bez akejkoľvek možnosti uvádza, že pre účinné podanie žaloby o zrušenie nespotebitel'ského rozhodcovského rozsudku je nevyhnutné, aby táto bola doručená na príslušný súd najneskôr v posledný deň hmotnoprávnej lehoty. Pritom podanie na nepríslušnom súde nevyvoláva účinky podania podľa § 2 C.s.p. (Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/177/2015 zo dňa 14.09.2016). Rozhodcovské konanie sp. zn. RD/78/2015 bolo nespotebitel'ské rozhodcovské konanie. Z uvedeného dôvodu je preto potrebné poukázať na kogentné znenie § 17a a § 40 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. Práve preto nemohol súd prvej inštancie vyhovieť žalobe žalobcu o zrušenie nespotebitel'ského rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/78/2015. V nespotebitel'skej arbitráži neexistuje slabšia strana sporu. Preto si mal aj žalobca chrániť svoje práva tak, ako to uvádza klasická rímska zásada (princíp) "vigilantibus iura scripta sunt" ("práva patria bdelym, alebo nech si každý stráži svoje práva, alebo zákony sú písané pre bdelych"). Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebitel'ských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 ECdo 7/2013 zo dňa 26.06.2013). Žalobca nedisponuje jediným zákonným argumentom, pre ktorý by mohol požadovať zrušenie nespotebitel'ského rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/78/2015. 9. Zdôraznil, že uvedená procesná situácia vyvoláva následne aj vznik tacitnej rozhodcovskej zmluvy. Mal za to, že rozhodcovská zmluva bola riadne uzavretá medzi žalovaným a spoločnosťou TenDix s.r.o., v ktorej bol žalobca konateľom. Žalobca tvrdí, že on nie je právny nástupca spoločnosti TenDix s.r.o. Toto nikto v súdnom konaní netvrdil. Rozhodcovská zmluva medzi žalovaným (veriteľom) a žalobcom (dlžníkom) vznikla nie ako právne nástupníctvo, ale ako iná zmena v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý platila

rozhodcovská zmluva v súlade s § 1 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. Žalobca ďalej tvrdí, že rozhodcovský súd nemôže konať a rozhodovať voči štatutárovi spoločnosti dlžníka o náhradu škody podľa § 135a ods. 5 resp. § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka v situácii, kedy si veriteľ nedokáže vymôcť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti dlžníka. K tomu uviedol, že rozhodcovský súd môže konať a rozhodovať voči štatutárovi spoločnosti dlžníka, pretože to § 1 zákona č. 244/2002 Z. z. nevylučuje. Právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodovať voči štatutárovi spoločnosti dlžníka ako inú zmenu v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva, je súčasťou aplikácie § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2015. Pokiaľ si to strany rozhodcovskej zmluvy dohodli, tak takáto právomoc bola aplikovateľná aj pred 31.12.2014. Ustanovenie § 1 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. takúto možnosť nikdy nevylučoval, a to od prijatia zákona v roku 2002. V tejto istote správnej aplikácie § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. utvrdzujú žalovaného mnohé súdne rozhodnutia. Poukázal na to, že rozhodcovskému konaniu sp. zn. RD/78/2015 medzi spoločnosťou Lanfer, s.r.o. a žalovaným predchádzalo rozhodcovské konanie sp. zn. RD/60/2015.

V rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/60/2015 medzi spoločnosťou S., Y..N..K.. a spoločnosťou TenDix s.r.o. vydal rozhodcovský súd rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/60/2015 zo dňa 14.05.2015, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 18.05.2015. Žalovaný ale zistil, že si nedokáže vymôcť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti dlžníka TenDix s.r.o. Bývalý majiteľ a konateľ spoločnosti TenDix s.r.o. (žalobca) totiž svoju spoločnosť účelovo previedol na "bieleho koňa" a tá po tejto zmene prestala vyvíjať ekonomickú činnosť. Nikdy nebolo sporné, že medzi spoločnosťou S., Y..N..K.. a spoločnosťou TenDix s.r.o. bola uzavretá riadna písomná rozhodcovská doložka vo Všeobecných zasielateľských podmienkach S., Y..N..K.. (VZP-L). V oboch rozhodcovských konaniach sp. zn. RD/60/2015 a sp. zn. RD/78/2015 vo veci rozhodoval rozhodcovský súd - rozhodca Ing. Miloš Valach, ktorý bol zapísaný v zozname rozhodcov Rozhodcovského Súdu Royal Development. Žalobca bol zaviazaný rozhodcovskou doložkou, ktorá predpokladala, že prípadný budúci spor o náhradu škody podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka v situácii, kedy si nedokáže vymôcť spoločnosť veriteľa svoju pohľadávku z majetku spoločnosti dlžníka TenDix s.r.o., bude možné uplatniť aj priamo voči konateľovi spoločnosti TenDix s.r.o. na rozhodcovskom súde. Zároveň rozhodcovská doložka bola odvodená podľa § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z., ako inú zmenu v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý bola uzavretá rozhodcovská zmluva. Rozhodcovský súd - rozhodca Ing. Miloš Valach mal nespornú arbitrabilitu rozhodovať v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/78/2015 o náhradu škody podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka voči konateľovi spoločnosti TenDix s.r.o. (žalobcovi). Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal žalobou žalobkyne, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku Rozhodcovského súdu Royal Development sp.zn. RD/78/2015 zo dňa 24.07.2015, z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobkyňa preukazovala opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku. Na jej posúdenie si zadovážil potrebné dôkazy, ktoré vykonal zákonom predpísaným spôsobom a správne ich aj vyhodnotil. Jeho skutkové závery sú dostatočne podložené výsledkami vykonaného dokazovania. Ustálený skutkový stav tak umožňoval prijať spoľahlivý záver o existencii platnej rozhodcovskej zmluvy umožňujúcej spor prejednať v rozhodcovskom konaní. Vec posúdil správne aj po právnej stránke, keď jeho právne závery vychádzajú zo správnej aplikácie ako i výkladu zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len "cit.zák.") a plne korešponujú aj so závermi vyplývajúcimi z doterajšej súdno-aplikačnej praxe.

6. Odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nebol daný žiaden zo zákonných dôvodov zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) cit.zák., a to aj s právnymi dôsledkami, ktoré z neho vyvodil, plne stotožňuje. Žalobkyňa v podanom odvolaní neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia, z konania pred súdom prvej inštancie iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie je zákonom zodpovedajúcim spôsobom a presvedčivo odôvodnený. Z odôvodnenia možno zistiť, na akých skutkových a právnych záveroch je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené, teda je z neho zrejmé, k akým právnym záverom konajúci súd dospel a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je tak dostatočným

podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých skutkových a právnych záverov, proti týmto záverom súdu prvej inštancie mohla žalobkyňa náležite skutkovo a právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované jej právo na spravodlivý súdny proces, nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom len z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá jej predstavám a očakávaniam, a preto žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod založený na tvrdení, že bolo porušené jej právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, nemôže obstáť.

8. Pokiaľ ide o právomoc rozhodcovského súdu konať voči žalobkyni v rozhodcovskom konaní, táto vyplývala z ust. § 1 ods. 2 zák.č. 244/2002 Z.z., ktoré vymedzuje rozsah sporov, ktoré možno rozhodovať v rozhodcovskom konaní; ide o pozitívne vymedzenie objektívnej arbitrability. V danom prípade išlo o žalobu žalovaného; ako veriteľa obchodnej spoločnosti TenDix s.r.o.; o náhradu škody voči žalobkyni; ako bývalej konateľke tejto spoločnosti; podľa § 135a Obch. zák., podanej na tom základe, že žalovaný nedokázal uspokojiť svoju pohľadávku priamo z majetku obchodnej spoločnosti.

9. Žalobkyňa sa v podanej žalobe v prvom rade dovoľavala zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu nesprávnosti skutkových a právnych záverov rozhodcovského súdu s poukazom na to, že nebolo v rozhodcovskom konaní preukázané, že by svoju pôsobnosť nevykonávala s odbornou starostlivosťou, a preto nie je možné sa domáhať náhrady škody voči jej osobe. V tejto súvislosti odvolací súd zastáva názor, že žiaden z dôvodov vyplývajúcich z § 40 ods. 1 cit. zák. neumožňuje podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v dôsledku nesprávnych skutkových a právnych záverov rozhodcovského súdu. Vecný prieskum rozhodcovského rozsudku nie je možný, ako na to správne poukázal i súd prvej inštancie keď konštatoval, že nie je možné, aby súd zasahoval do skutkového a právneho stavu ustáleného v rozhodcovskom konaní. Tvrdenia žalobkyne o rozpore rozsudku s hmotnoprávnou úpravou tak ako dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku neobstoja, a preto sa nimi správne súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal.

10. Správne poukázal súd prvej inštancie na to, že v danom prípade bola existencia rozhodcovskej zmluvy právoplatne vyriešená v rozhodcovskom konaní vedenom pod sp.zn. RD/60/2015. Správne tiež vyvodil záväznosť tejto rozhodcovskej zmluvy pre žalobkyňu s poukazom na § 3 ods. 2 cit. zák., keď dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva dojednaná medzi žalovaným a obchodnou spoločnosťou TenDix s.r.o. sa vzťahuje aj na náhradu škody žalovaného proti žalobkyni ako bývalej konateľke tejto obchodnej spoločnosti, pretože došlo k inej zmene v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva; tá sa totiž vzťahuje aj na mimozmluvnú zodpovednosť za škodu ako iný právny vzťah v zmysle definície rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 ods. 1 cit. zák. Žalovaný tak uniesol dôkazné bremeno a preukázal existenciu rozhodcovskej zmluvy.

11. V danom prípade rozhodcovská zmluva vznikla aj priamo zo zákona tak, ako to vyplýva z § 4 ods.7 cit. zák. Uplatnila sa tak fikcia uzavretia rozhodcovskej zmluvy ako následok zmeškania lehoty na podanie námietky nedostatku právomoci. Neexistencia právomoci tvrdená v žalobe nebola žalobkyňou riadne namietaná v rozhodcovskom konaní. Týmto je tak nedostatok právomoci konvalidovaný. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa si neuplatnila námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy riadne, v súlade s § 21 ods. 2 cit. zák. Jej vyjadrenie zo dňa 15.06.2015 v tomto smere nemožno považovať za určité, jasné a zrozumiteľné a žalobkyňa v ňom vôbec jasne nedeclarovala, že namieta akúkoľvek právomoc rozhodcovského súdu.

12. V tejto súvislosti je navyše potrebné konštatovať, že pokiaľ si žalobkyňa v rozhodcovskom konaní neuplatnila námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu v žalobnej odpovedi, na tento dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku súd v civilnom sporovom konaní neprihliadne, tak ako to vyplýva z § 40 ods. 4 cit. zák. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3MObdo 5/2013 z 29. mája 2014 v spojení s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 483/2014).

13. Pokiaľ si žalobkyňa uplatnila v písomnom podaní zo dňa 31.01.2020 ďalšie dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku, ktoré ňou neboli uplatnené v žalobe, na tieto správne súd prvej inštancie neprihliadol, nakoľko boli uplatnené po zákonom stanovenej prekluzívnej lehote na podanie žaloby, ktorá musí nevyhnutne obsahovať aj uvedenie dôvodov, pre ktoré sa má rozhodcovský rozsudok zrušiť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo 228/2013 z 31.októbra 2013 v spojení s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 423/2014 z 2.júla 2014).

14. V tejto súvislosti možno dodať, že pokiaľ žalobkyňa uvádzala námietky voči osobe rozhodcu a dovoľavala sa nezákonnosti rozhodcovského konania, tieto by zakladali jedine vadu rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 a) bod 4 cit. zák., ktorý dôvod žalobkyňa nenamietala v rozhodcovskom konaní, tieto dôvody si neuplatnila ani v podanej žalobe, ani ich nepreukázala v tomto konaní, a napokon ani keby boli preukázané by nemali zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

15. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalobkyňou uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane výroku o náhrade trov konania, potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).